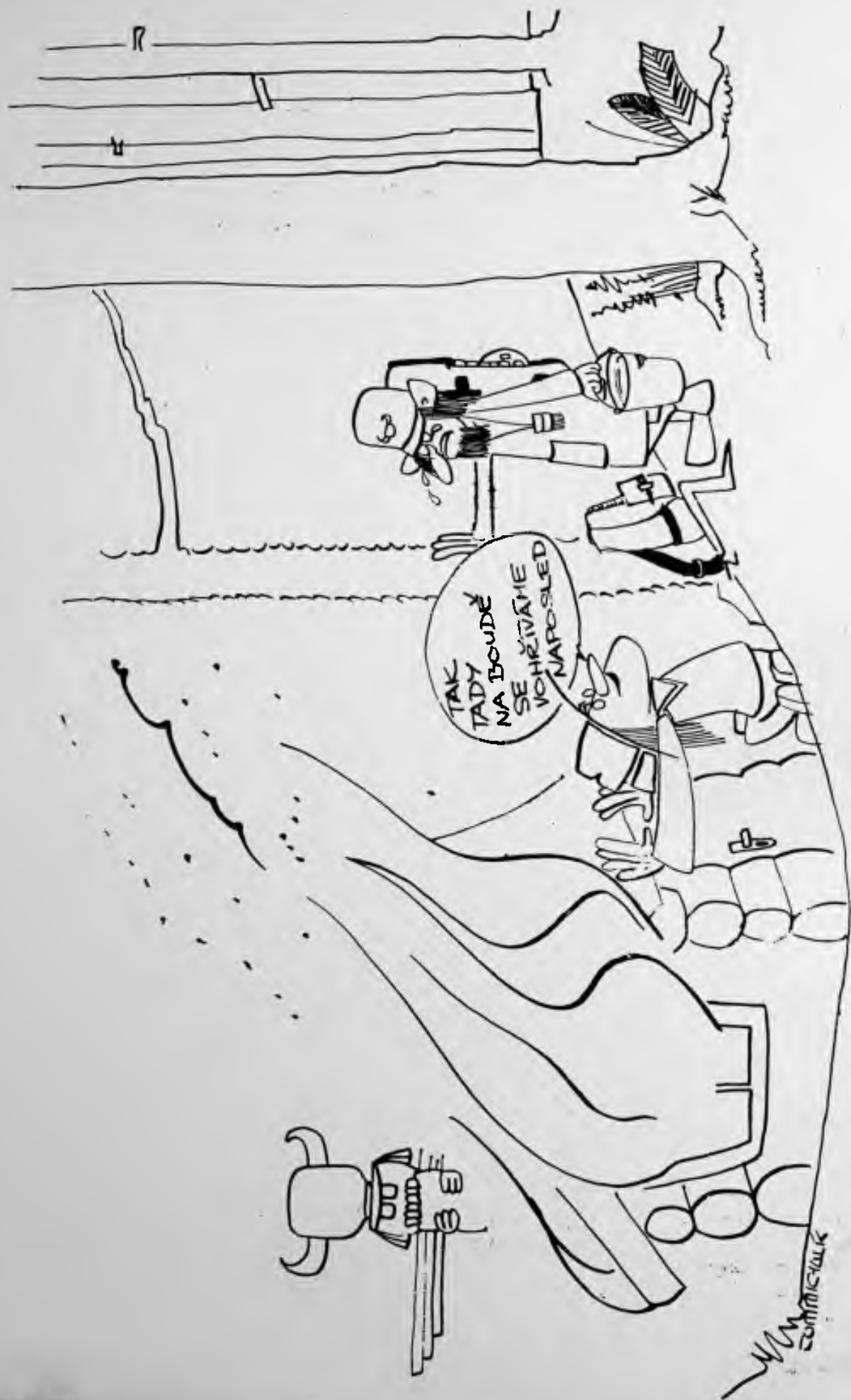

URISTENO

23

POUTNIK

POUTNÍK

Pravidelný měsíčník
oběžník pro trampy
a milovníky přírody
vydává :
Unie Solitario

číslo výtisku

23 / 1

počet výtisků

5

datum vydání

1. září 86

Adresy redakce:

Smrk

Aleš Chvojků
Borského 664
PRAHA 5
Hlubočepy 152 00

Seladon

Václav Smil
Dobratická 524
PRAHA 9
Letňany 199 00

Zelí

Milan Hrdina
Na rozvodí 1547
PRAHA 8
Kobylisy 182 00

Redakční oznamy:

Pakliže objevíte
pravopisnou chybu
závada je na Vašem
o k u ! ! !

Prosíme o včasné a
urychlené předání
výtisku vždy dalšímu
čtenáři v řetězci!

Další číslo Poutníka

24

vyjde z důvodu momen-
tálního vytížení re-
dakce na konci října.

UNIE SOLITARIO

A h o j k a m a r á d i ,

opět Vás vítáme na stránkách trampského oběžníku Poutník. Dnešní třicetácté číslo na svých stránkách ukrývá:

- několik vybraných článků z letošního plzeňského Portýra
- horror nesoucí název Sázka
- malý test pro pobavení - Šaty dělaj trapera /aneb nemohu jet ven, ten starej maskáč mi neladí k novému šátku/
- další pokračování kresleného seriálu J.F.
- O historii se opírá současnost - Jenčov, aneb něco málo o nejmenším českém královském hradu a jeho okolí
- píseň s notovým zápisem Mikiho Ryvolí
- Koutek poezie pro vaše drsné duše
- Laciný den - povídka
- Soutěž Známá - neznámá 5.díl
- Camp Černé skály

...pěkné počtení U. S.

Vlastní Porta je především soutěž, vlastně soutěže dvě - autorská a interpretační. Časem se ti nejlepší stávají nesoutěžními hosty, dnes už největší složkou finále... Ostatně právě za nimi se hrnou do Plzně davy, protože jejich jména září na plakátech klubů, a také na deskách. Právem. Jenže - soutěž se pomalu stává pro mnoho diváků téměř opomíjenou částí festivalu. Po skončení Porty si většina diváků ani nemůže vzpomenout, kdo že to vlastně vyhrál a co na něm bylo tak vyjimečného...

Houla

Začali jsme psát písničky na začátku šedesátých let a psali jsme je tak, jak jsme v té době žili a trampovali: bezstarostně, trochu naivně a hlavně jak nejlíp jsme uměli. Záhy jsme byli poučeni, že ani v tomto zdánlivě bezproblémovém oboru není všechno jednoduché - z mnoha stran jsme se ke svému upřímnému údivu dovídali, že patříme vlastně do jiné škatulky, že tenhle šuplík je už pro nás trochu přeplněnej a naopak že v téhle příhradce je povážlivě volno a že kdybychom ji trochu doplnili tak by se dalo leccos... Pamětník bouřlivých bojů o trampskou píseň je ještě hromada, o bitvách mezi "klasikou" a "modernou" se vpravději legendy takže k věci.

Chci tady povědět spíš to, jak se tenkrát z mraků dobře, i jinak mýlných rad, karatelsky zdvižených prstů a občasných ran pod pás najednou vynořil člověk, jeden z největších průkopníků trampské písně, jeden z otců poutníků, už tenkrát živá legenda a bez gest a póz nás zelenáče dokázal podržet. Prostě a neokázale si nás získal vlastností, dodneška mezi lidmi a trampy vzácnou: usměvavou, moudrou a v pravém slova smyslu kamarádkou tolerancí a pochopením.

A nebyl to jen tak někdo, kdo tenkrát shovívavě naslouchal drzým pokusům písničkářských pulců.

Byl to kamarád Jarka Mottl.

Snažil se právě proto, že tolik udělal, tolik uměl a tolik se narozdával radostí, nedospěl nikdy k fousatému a přemoudřelému poučování. Asi proto, že tenhle tvůrčí člověk, nepokojný, všestranně nadaný a úspěšný v mnoha oblastech, nepovažoval nikdy trampinku za absolutní smysl života, ale za krásný stav duše, krásnou myšlenku, která bohatý život pouze dovršuje. Takže tuhle moudrost jsme si jsme si odnesli od Jarky. A spoustu krásnějších písniček.

Oficiální tituly a pocty tohoto z gruntu zasloužilého umělce jaksi míjel. Pochybují taky, že o ně nějak stál. Krásný titul člověka, který uměl rozdávat radost, si vysloužil navěky.

A tak až u ohně rozjede Pedrák v gášku Bessii, vzpomene na Jarku Mottla, který nikdy nezdedkovatěl a zarmoutil nás jenom jednou - když letošní jaro skončil svojí Velkou cestu.

A vzpomene na jeho slova: "Radování na šesti strunách pokračuje..."
Řekněte - není to krásné motto naší Porty?

Miki

Zřejmě poprvé v historii Porty se letos podařilo, že při všech krajských kolech /dokonce i při některých oblastních/ vyšel festivalový zpravodaj. Někde v jednom čísle, jinde - ve Svitavě v Českých Budějovicích a v Brně - dokonce ve třech. Erněnský Portýr byl jednoznačně nejobsažnější, přinesl nejpodrobnější portréty skupin i hodně informací a poznámek. Všechny Portýry byly na solidní grafické úrovni. Na všech - od nejmenšího, sešitkového zpravodaje ve středočeském Týnci nad Sázavou až po oříškový list v Sokolově - však bylo znát, že je dělali lidé zaujatí pro Portu, ochotní a schopní vytvořit pro ni nejlepší portréty. Ať se jim to příště podaří, vede nejméně tak dobře, jako letos a ať je jich ještě víc!

Hopla

žánka pro Michala Konečného - Juppa, Manaburga Porty.

- Hani Hroda, že mají tituly na desce
let Porty je mnoho písní, které už
deskách vyšly?

"Vybírali jsme skutečně z toho nejlepšího, co se za uvedené období obje-
lo - bez ohledu na to, zda už se ta či ona věc někde objevila. Projekt
byl začat v červnu, v říjnu jsme měli odevzdat nahrávky. A to jsme dě-
li ještě Porty 85. V albu měla být tištěná příloha, ale předpodebně
se to nestihlo, tak tam jsou tři stránky sleeve-nots. Dlouho se čekalo
obal, ještě před dvěma týdny nebylo jasné, jak a sja se všechno stihne,
by deska byla na Portě v prodeji."

Houla

PORTY 86

interpretaci soutěž

musná umění: Klidánko, Ráchoč
Kosa Pointa, Brno

storská soutěž

iki Ayvola - Co stejvá

tr Rinský - Blues o hvězdě

teret /kol./ Vlastimil Nedl - Letiště

man Venclovský a Iven Muvar - stáčí song

sté porty:

seef Grim - Klok

op Trop

avel Lohanka - Žalman

roslav D. Savrátil

oslav Souček

le, když už tam jezdí takové lidi. Iže tyhle a vše by měla platit ná-
ladující slova: nehodnotte festival a jediného prožitku, jediného pohledu
edné avatě, ale i černé chvíli. I takové se tu vyskytnou, jsou mezi
idmi a přesně není planetou jako kral. Rozhodněte se, nepřijďte se ošet-
řet, kdo tu tráví dny a večery naplně, kteří si ovládají ostud písničky
ro radost i rozhodnutí přijet znovu. Pak teprve vylovte svůj soud nad tou
etolaf Portou - přitahá také rozhodnutí podle vzhledu, ale podle toho
o pro nás znamenají. Mily vám za pochopení Porty jako celku. I až přijdete
řikně kolem - tož se zastavte. Třebas pobudete dle...

Houla

KDO JE KDO

Jura Pavlica je vedoucí soutěží Bratřička.

Juro, jaké jsou tvoje dojmy z prvního vystoupení cimbálky na Portě? -

"Má očekávání výborné. Nevěřili jsme že šlo jdeme, já sice na Portě už
byl, ale jinak nikdo z kapely, a takový úspěch jsme nečekali, jsou nadšení.
edituje se pořád nad tím, co na Portě patří a co ne, jenže tu řázi šánra
i vynutily už naší okolnosti a jestli je to dobré nebo špatné, to až roz-
hodne čas."

Spojení cimbálu se sdružením Žalman a spol. bylo přece jen trochu neobvy-
klé. -

"Nakonec je vidět, že po sdružení usilých překrad naras zjistíte společnou
rov, tyhle naše melodie a noty kolají v těle všem, až už je hraje kdokoliv,
žalman nebo my. Kesul se tomu ovšem obliet anebaký, nanejmený kabát, to jsou
rávé ty bariéry mezi šánry."

A jak to tedy viděl váš Teletý zpěvák Karel Štáhl? -

"Co takového prý za celý život neslil, objevil tedy zcela nový svět, říká,
e nikdy netušil, co mohou dnešní mladí také dokázat."

Houla

interpretaci - Karel Štáhl, Brno
Katalog, Ústí nL
Kos-Lysáček, Gottwaldov
Cavěna, Brno
Povíjen, Svítavy
Točkolotoč, Svítavy
Ucha, Tyžkov

SLOVA MEZ MOT

Porta nás končí...Pro někte-
ré to znamenalo začátek před-
adnia a naší další dlouhé týd-
ny před sebou /to jsou ti šla-
stnější/. Pro nás další týden
docela parádní dovolené, na-
bité muzikou a zážitky. Pro
další třeba slušební nestu.
Přemáči si mohli očekávat
po práci, talaci se nastavili
jen na chvíli a odjeli hrát
o kus dál. Pěško o Portě docud
jen slyšel a dostavil se jen
na koncert jako na diva-
čalaf představení, si se svl-
devosti, se se to tam vlastně

OBVODNÍ KULTURNÍ DŮM V PRAZE 9 - GONG VE SPOLUPRÁCI
S 01/69 ZO ČESKÉHO SVAZU OCHRÁNCŮ PŘÍRODY UVADEJÍ
CYKLUS POŘADŮ VĚNOVANÝCH OCHRANĚ PŘÍRODY A ŽIVOT-
NÍHO PROSTŘEDÍ:

1.

VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTI A MLÁDEŽ V POŘADU

PÍSEŇ ÚPÍNKU

V POŘADU ŮČINKUJÍ:
PAVEL BOBEK,
WABI DANŠEK, WABI
RYVOLA, MIKA RYVOLA,
MILOSLAV ŠIMEK
A DALŠÍ

SLOVEM PROVÁZETÍ:
OLDŘICH KAISR,
JIRÍ LAŽUS
A JAROSLAV HANZEL

HOSTÉ VEČERA: MILOŠ ZAPLETAL,
HYNEK BOČAN, MIROSLAV MORAVEC,
JAROSLAV FOGLAR, MARIK ČERNÁK,
(ING. ALEXEJ) PLUDEK, DOČ. DR. ZD. MATĚJČEK
A DALŠÍ

25. A 26. BŘEZNA V 18.30 HODIN

V KULTURNÍM DOMĚ GONG, SOKOLOVSKÁ 191, PRAHA 9 - VYSOČANY
VSTUPENKY V OBVYKLÝCH PŘEDPRODEJÍCH A V POKLADNĚ OKD
TEL. 820080, 822136. VÝSTAVA OBRAZŮ A ILUSTRACÍ MARIK
ČERNÁKA. PŘÍSTÍ POŘAD: EXPEDICE PAMIRGALAJ ANEB PUTOVÁNÍ
DO TAN-ŽANU.

POVOLENO OŠK ONV 9 910900886

Test

S A T Y D Ě L A J T R A P E R A

- 1/ Myslíš si, že šaty dělají člověka ?
a/ ano
b/ ne
c/ nikdy jsem o tom neuvažoval
d/ je mi to jedno
- 2/ Když se v pátek doma ohodíš do vandráckého a k cestě na nádraží je ještě čas, tvá cesta vede ještě:
a/ do lednice
b/ ke zrcadlu
c/ k televizi
d/ k oknu
e/ ke svému čtyřnohému příteli
f/ k sousedovi
- 3/ Na silnici proti tobě kráčí osamělá atraktivní žena, nikde nikdo...
a/ mineš jí bez povšimnutí
b/ budeš předstírat nezájem
c/ zeptáš se na cestu
d/ s hlavou k nebi se pokusíš do ní vrazit
e/ počkáš až tě mine a dlouho se díváš, dokud ti nezmizí z dohledu
f/ přímo jí oslovíš, stylem to je divné daleko široko žádná civilizace a vy si tu klidně vykračujete, oblečená jako do divadla...
- 4/ Jsi kuřákem
a/ ne
b/ pakliže ano, zapálíš si vždy nabídnutou cigaretu ?
c/ většinou ano
d/ pokud je to moje značka, tak ano
e/ nikdy
- 5/ Dáváš přednost raději
a/ bluegrassu
b/ folku
c/ výhradně trampské písni
d/ většinou kvalitní muzice
e/ zásadně dobré hudbě
- 6/ Vzal bys s sebou na vandr holku s nalakovanými nehty ?
a/ ano
b/ ne
c/ nevím
d/ spíš na chatu
- 7/ Jezdíš na vandr společně /raději/
a/ se svojí drahou polovičkou
b/ s tlupou lidí
c/ se svým psem
d/ s osadou
e/ s balíčkem cigaret
f/ s lahvičkou rumu
- 8/ Která z těchto barev je ti nej-sympatičtější?
a/ bílá
b/ růžová
c/ oranžová
d/ červená
e/ ani jednu z nich nesnáším
- 9/ Dám ti nabídku na velké_režii bys neplatil
a/ Sýrie
b/ Argentina
c/ Finsko
d/ Mongolsko
e/ mám raději domovinu, co venku!
- 10/ Na posledním potlachu jsi byl
a/ před týdnem
b/ měsícem
c/ už ani nevím
- 11/ Který z těchto výroků je ti nejbližší:
a/ slunce vyzářilo svými paprsky plán
b/ sluníčko rozsvítilo všechny své lampičky nad zelenou plání
c/ slunce pomalu vyšlo za clonou mraků
d/ mrazil vylez nad kopcem
- 12/ Román Jezdci z pastvin, podle tebe napsal:
a/ Jack London
b/ Zane Grey
c/ Karel May
d/ Eduard Petiška
e/ Jaroslav Velínský

tabulku a vyhodnocení naleznete na další stránce, případné neúspěchy neházejte na naši hlavu, redakce.

TABULKA BODOVÉHO HODNOCENÍ TESTU

	1/	2/	3/	4/	5/	6/	7/	8/	9/	10/	11/	12/
a/	1b	1b	3b	0b	1b	1b	0b	0b	2b	2b	2b	1b
b/	0b	3b	2b	1b	4b	3b	3b	0b	1b	1b	1b	0b
c/	0b	2b	0b	0b	1b	2b	0b	0b	1b	1b	3b	1b
d/	2b	0b	2b	3b	0b	0b	1b	0b	0b	-	0b	3b
e/	-	0b	0b	3b	3b	-	2b	3b	2b	-	-	3b
f/	-	1b	3b	-	-	-	2b	-	-	-	-	-

Po součtu bodů:

Pakliže tvůj součet bodů je pouze 1, lhal jsi neodpovídal jsi pravdivě, nebo skláním svou hlavu před tvojí čistotou, jsi opravdová ozbrojená trampingu a nezáleží vcelku co už máš na sobě, máš v hlavě a to je více než originál usárna.

2 - 11

Máš smysl pro humor a to je dobře, víš co se nosí, ale rovněž víš, že módou se stává to co se líbí tobě a né co je v současné době v společenském trendu. Tvůj IQ je nadprůměrný, což ti nezabrání odsoudit tento test jako úplnou blbost, věz ale, že s dírou na kalhotách své chlupaté nohy nezapřeš, takže v parném létě jsou přeci jenom lepší kraťasy.

12 - 17

Né zdaleka každá situace je ti příjemná. Snad tě dokáže rozházet i větší zhluk lidí. Rozhodně nejsi festivalový tramp, tvůj vztah k přírodě je takový jaký je, většinou kladný, ale orig maskáč trampa opravdu nedělá, ta že vzhůru na tramp, ale vyměněním orig mantlu za koženou kovbojskou vest vcelku nic nevyřešíš.

18 - 25

Vaše nízké čelo je znakem nezechopnosti udělat něco víc než musím, čekal jsi zázraky a snad omluvě za svůj zevnějšek, ale komu není zhůry dáno, tomu těžko pomoci, snad by to chtělo mít oči více otevřené. Jsi však člověk, který sice nahání hrůzu, ovšem nedokáže ublížit a to je povahový klad. Snad by bylo lepší naučit se rozlišit, co je to vandr a co vojenskej cvičák.

25 - 32

Peníze, hospoda a být pan někdo, to jsou stimuly, které jsou tvým životním vyznáním. Snad by bylo lepší sedět doma, případně měnit lidi se kterými se stýkáš, tvé vymyšlené historky o tom jak to vypadá v Kanadě a vtipy s politickou tematikou už nudí.

33

Prosím za celé trampstvo, pokud ještě jezdíš ven, uteč někam do lesa a už se vícekrát nevracej!!!

Zpracoval a pro účely trampského oběžníku Poutník
sepsal MUDr. Jiří Čundráček
přednosta psychologické
laboratoře polesí Brdy

S případnými radami se obraťte přímo na kancelář
MUDr. J.Č. viz telef. seznam Brd

1. PÍSEŇ OD VÁNEK

HUDBA: R. PÍŠA
TEXT: J. SLABÝ
HRAJE: TOPAS
PARDUBICE

Ú-dolím píseň zní vánek ji zpívá motýlům
kouzelnou fletnou svou tón k tónu střáda ptáčím snům
sám za modrou zdi až tam kde hvězdy jen bdi dech se mu krátí rád vánek
spát zas píseň svou začne hrát až se den vrátí - i až bude hrát
bdi a za vůní z mláči kde se rado schází ticho s tmou
tón k tónu si střáda a přitom z nich spřádá píseň svou

2. Hdiem jít, z tónů pít
vzít s sebou toho kdo je sám
údolím píseň zní
vánek ji zpívá taky vdm.

R. 2. Sám za modrou zdi
až tam, kde hvězdy jen bdi
... údolím píseň zní
vánek ji zpívá taky vdm
B di.

2. ČAPI

PETR PITT VYHLAS
OZVĚNA BRNO

1. Dřej jak nad námi krouží z výšky se spouští jak letní mrak
perutí mávat nám zkouší snižet se v loukách jak v peřinách
každý roh na jaře se tentihle ozvenek stává to se čapi vrace-
je kolik pouští a kolik písku je cestou prouží e kolik jetech
co nedole-tí nd-nd-nd...
... ná- ná- ná nd

2. Přivítej rukou zdvíženou
klín ptáků nad hlavou
vrať se zpátky domů
ke svým stromům a kominům.

3. Žekdm až se s oblak snesou
ptač křídla k hnědým svým
na louku jarem rozkvetlou
sám tu stojím a přemýšlím.

3. KAM CHCE ZAPADAT

1. Každý v sobě nosí kousek toulavý pichlavý jako ostnatek drát
všechny cesty nejsou stejně dlouhé za který chce slunce zapadat
Až mi řekne ten pichlavý kámaš pojd' půjdeme spolu do kopců
tak mu řeknu jen mi klidně nalož na záda osminu ledovců

1. Šlohim rychle všechny staré
vydrápe se na ztracený
obloha tam nosí z mraku k
špinu z těla smývá mravce
Daleko městě lidí jen kov
kam svůj kolk rychle zabou
písníčku si od Ryvolu brou
smysl slov nemůžu vhodnou
Proč do světa kroky bláznů
když tu má zem po šafardu
jejich vlaky konečnou přije
zastavěj se v betonových
Jd' si zas obejd' černou lo
ka kříží kus uchlý trávy
nad obzorem moje oči krouží
jako staré bludné kormo
přehlídám ty všechny známý
na kterých jak maják můžu
moje tvář dostává výraz v
vidím svoje nory umírat.
Na pomezích sčítám letohrů
život do nich nikdo nevrátí
děláme si v přírody dlouhý
který naše děti nesplatí
Každý v sobě nosí kousek to

SLUNCE PAVEL DĚČKO VINKLÁT
JITRO PRAHA

4. IZERÀT

JARMILA KAČA VINKLÁTOVÁ
JITRO PRAHA

1. Kolikrát jsem sama brouzdala mokrou travou daleko od lidí jako já
tolikrát snila o klukovi co se nám očiima uvidí
A - jak kopretiny nastavují duncí líc a slunko jak vychází a kerýmu bych klidně
mohla říct: Pojd', sednemci do trávy, zkusíme žít - a tak hledám vlna do každého
požasi to na každé půl, kleny nezkaží žádnou krásu a bude mě vážně
brdít a mít rád s kterým odejdu mokrou travou a námem pryč
tu se šťastně smít leu poslouchat mi se přikývat z pramenů vodu pít a
o životě snít proke vlna akord.

2. Bídíťvou, prašnou cestou šlapat
za společnou láskou světem jít
zašněrovat boty toulavý
a stejným úsměvem jitro pozdr
- tak ahoj!
Cítit pevný stisk a vědět, že
tomu štěstí rozumí
kytarou doprovodit orchestrion
co v korundon grromě kolem žní

Sázka

Kraj už poteměl blížícím se večerem, když se od posledních domků na okraji vsi odloupila postava s uzdou na zádech, která pružně a rychle kráčela k temné hradbě lesa. Stébla trávy narovnála ohlé hřbety, les sem mlčenlivě uzavřel za osamělým chodcem a po několika minutách už nic ne-nasvědčovalo tomu, že by tudy před chvílí prošel lidský tvor.

Trampka Píďalka cítila srdce až v krku, když udělala prvních pár kroků temným lesem. Poslední odlesk denního světla tam na louce byl zcela pohlcen spleť větví a v nastálé tmě se začaly objevovat různé pohádkové příšery. Ačkoliv se vždy vzápětí změnily zpět v původní kořeny stromu, pokroucený kmen nebo skupinu balvanů, nepřádávaly Píďalce ani trochu odvahy.

"Já husa," řekla si polohlasně a sama se ukásla vlastního hlasu, jak cize a přiškrčeně zněl v tichu, "že já se s klukama sázela!" a přidala do kroku, aby co nejrychleji byla na místě, které si vybrala pro přenocování. V duchu teď litovala sázky s kamarády z osady "Letící šíp", sázky, že sama ztráví noc ve volné přírodě. Dráždily jí úsměvy a hesla "no jo, ustrašená holka, kdo to kdy viděl na vandru." A tak se nechala vyprovokovat. Teď jí nepříjemný pocit v zádech přinutil přidávat stále do kroku, až po sotva znatelné cestičce téměř klusala. Neodvažovala se už ani pozvednout pohled od cesty a hučení větru ve větvích jí připadalo jako nejstrašnější kvílení duchů.

Konečně začala stezka prudce stoupat a před Píďalkou se objevila skupina ohromných balvanů s malým pláckem, který si vybrala za tábořiště. S úlevou si oddechla, cítila se mezi balvany jako chráněná před tajemnou tmou lesa. Shodila uzdu, vylovila baterku a posvítla si kolem sebe. Když uviděla úhledně složenou hromádku dřeva, kterou si už týden předem připravila. Cítila se už téměř spokojená. A když rozdělala oheň a kolem se začala šířit vůně ohřívaneho leča, připadal jí nedávný strach malicherný a hloupý. Pocítila najeďnou v útrobách hrozný hlad a tak se plně soustředila na lečo, které v ní rázem zmizelo. Dojídala právě poslední sousto, když se za ní ozval hlas:

"Přeji vám krásný vlahý večer, spanilomyslná slečno, dovolíte mi přisednou?"

S úžasem se otočila a dívala se udiveně do tváře vysokého hubeného muže.

"Jen si sedněte, aspoň mi tu nebude smutno," pobídla návštěvu a kousek si odsedla.

Muž si přisedl a zadíval se do plamenů. Ze strany ho zvědavě a nenápadně pozorovala. Byl nezvykle hubený, vyzáblý, s černým pláštěm a kloboukem na hlavě. V obličeji byl až k neuvěření bledý, jen oči mu žhnuly zpod černého obočí. Jeho štíhlé, dlouhé, kostnaté prsty si pohrávaly s okrajem pláště.

"Copak vás vyhnalo ven do lesa? Na vandráka nevypadáte, hajnej už teprve ne, jako zblodilý poutník se nechováte, tak proč?"

"Stesk krásná děvo, stesk," pozvedl oči od ohně a upřel je na Píďalku.

Cítila, jak se v ní zvedá nová vlna strachu, panického, děsícího. Měla nutkání vyskočit a utíkat od toho tajemného neznámého návštěvníka a přitom jeho oči doslova připoutaly na místo.

"A .. proč stesk --- to ... přece máte někoho, ne, přece nejste ještě tak starý?" dostala ze sebe stísněně.

"Ach má rozkošná přítelkyně, kdybyste jen tušila jaký já byl junák.

--- před takovými třemi sty lety byste se ještě ráda chvěla v mém objetí i kdyby vzápětí přišla smrt. Jenže to ještě v mých žilách kolovala mladá nová krev?"

Oči v jeho tváři se začínaly rozhořívát víc a víc, jak vyprávěl. Píďalka ztrácela do těch žhnoucích uhlíků neschopná jediného pohybu. A jak poslouchala jeho zповěd, srdce jí téměř vypovídalo strachem.

"Tenkrát jsem byl junák. A dívky byly krásné, štíhlé a bílé, jemné a něž-

ně, rozkošně se třásly strachem před mým pohledem a když jsem je, strhl do své náruče a přiskl své rty na jejich bílá hrdla, doslova jsem cítil, jak jejich svěžest a krása, život a mládí, mládí rozjásané smíchem a spěvem se přelévá z jejich těl do mého a povzbuzuje mě víc a víc k životu a chuti po životě. Jak zapomenout na rozkoš, kterou jsem pociťoval, když jsem je pouštěl z náruče jako zvadlé bledé pomačkané květy, jejich ústa, stažená strachem a bolestí, jejich vyděšené oči.

A dnes? Copak dnes můžu najít něžnou dívku,, spoutanou strachem z nadpřirozena a záhrobí? Když jsem se poprvé pokusil k jedné takové krasavici přiblížit na plese a chtěl ji sevřít do náruče, dostal jsem takovou facku, že ji cítím ještě teď. Kdepak dnešní dívky! Nestonají v hrůze, vždy mají po ruce ráznou odpověď - nebo pádnou pravici. A to je nejhorší, že je nelze zastihnout o samotě na opuštěném místě, kdy by poznaly tu hrůzu a dali mi tu slast ze svého strachu. Téměř všechny dávají přednost hlučným kavárnám, městům a partám, rozličným hospodám. A mému zdarví už dnes alkohol neprospívá. A tak se mi jen tak sem tam někdy podaří ukojit svou žízeň, jen abych úplně nezeslábl, ale bez té slasti. Až dnes, dnes vidím zase ty poděšené oči na tmavém místě, tu krásu strachu ve tváři!"

Při těch slovech se pomalu vztyčoval. Na okamžik přitom odvrátil pohled od poděšené Píďalky, která tohoto okamžiku využila a dala se na útěk. Dostihl ji několika skoky, chytil za ruku a vlekl zpátky k ohni. I při svém zděšení si překvapivě jasně uvědomovala, že má ruce chladné jako led jako smrt ...

"Neutíkej, moje lásko, neprchej má dostižená slasti, chci sevřít v náruči tvé chvějící se tělo a ucítit na rtech chuť tvé pokožky a dočkat se krásy okamžiku, kdy proud teplé mladé krve rozlije mládí a novou sílu do mých žil!"

Při těch slovech ji sevřel v náruči a sklonil se k jejímu hrdlu. Zděšeně vykřikla, ještě si s hrůznou jasností uvědomila jak výkřik slábne v hloubce lesa. Pak cítila, jak jí zvolna opouštějí síly, jak se propadá do jakési temné malátnosti a pak už nebylo nic, jen vítr, tma a konec ...

Nad lesem vyšlehly první paprsky slunce, když se mezi balvany vztyčil hubený muž v černém plášti a vyrazil směrem k západu. V tom se za ním ozval dívčí křik:

"Počkej na mě! Kam utíkáš?"

"Co ještě chceš, přece nemůžeme jít spolu, tak se holka, při životě neudržíme," řekl muž mrzutě a netrpělivě trhl rameny.

"Nepovídej! Víš jak rozsáhlý je trampský národ, který dobře znám?" usmála se koketně Píďalka, odhalující bílé, nápadně ostré zoubky s přesahujícími špičáky. "Na Alasce mají dnes potlach," dodala a mlsně olízla své nepřirozeně rudé, smyslné rty.

Maruš - T.O. Věční
poutníci r. 1976

DRÁTĚNÝ OHRADY

Hudba a text: Miki Ryvola

Jen bůh ví co jim táhne hlavou klukům

v zemích vzdále - nejch kouř dárnejch

ohně nad Sá - za - vou na ně vš - dí

mlá - dí de - jch tou - la - ví jsou pítci

toulávi strádají se za svejch hnízd

a kolem ohně nad Sá - za - vou přil - bej -

vě nám prázdných míst to je - nom

na mapách jsou ohra - dy a každé země svoji čáru má

kluk toulavejmá dávno jiný mapy jiný jinak cesty přetčtený

Jen bůh ví co jim táhne hlavou
klukům v zemích vzdálených
kouř dárnejch ohně nad Sá - zavou
na ně všichni mládí de - jch
toulávi jsou pítci, toulávi
ztrácejí se ze svejch hnízd
a kolem ohně nad Sá - zavou
přibíjevá nám prázdných míst

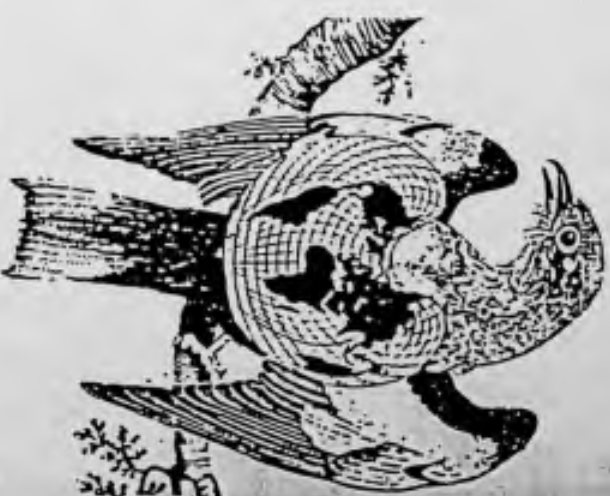
Refrén: To jenom na mapách jsou ohra - dy a každé země
svoji čáru má
kluk toulavej má dávno jiný mapy jiný cesty
jinak přetčtený
Když v noci telegraf bobíno létá svoje písně
pro tuláky zpívá
přelétí všechny hranice a ploty rezavý
ohra - dy drátěný

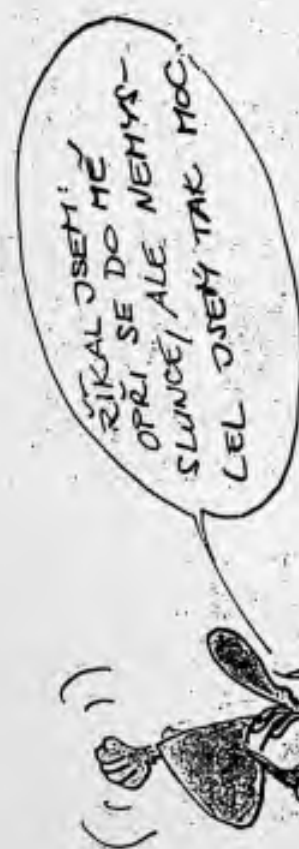
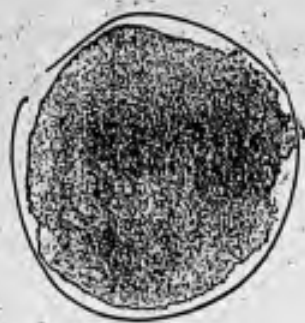
Ten kdo chce najít, musí ztratit
musí hledat, kdo chce znát
jenom ten, co se nesmí vrátit
myslí denně na návrat
Drátěný ohra - dy drátěný
lidi dělá od lidí
Když vracel se domů pítci
kluci tejně závidí

Refrén: To jenom na mapách...

Tak všichni tlačíme své kery
někdo málo, někdo víc
je jedno z který strany čáry
koukáme se na město
Zelenej zvoni lesu, zelenej
jednou řečí zazvoní
Pod jednou oblohou se sejdeme
jeden ohen zavoní

Refrén: To jenom na mapách...

ŘIKAL JSEM:
OPŘÍ SE DO MĚ
SLUNCE, ALE NEMYS-
LEL JSEM TAK MOC.

Cesta do slovenských velohor bývá většinou úmorná, pouze stop, či super dálkový pochoď by dokázal spříjemnit překonání vzdálenosti, které nás dělila mezi Prahou a Štrbou, ovšem to je tak záležitost pro studenty na prázdninách, než pro nás třínedělní dovolenkáře a tak nezbylo, než zakoupit místenky a strávit noc v nehlápnutém rychlíku, jehož konečná se nachází ještě kousek za Košicemi.

Když se vlak v ranních hodinách blížil k tílenskému cíli, něco v nás začalo ožít, tak tedy konečně po tříročním vandrování se dostalo i na naše velohory, i když jen letmo - pohledem, jelikož Západní Tatry jsme rádi pro svoji navštěvovanost přenechali turistům z Německa a Švejdilům odevšad. Ze Štrby nás vynesla zubačka na Štrbáké pleso, kde se místo srdceryvného pohledu na přepjaté vrcholky skal - smíchochod a zrovna se konalo masové ničení krys - objevila nepronikatelná hustá mlha.

U stánku jsme si dali svažené víno a nad mapou jsme se rozhodli, kde strávíme zhruba dnešní podvečer a noc. Chtěli jsme dojít na práh cíle našeho týdenního vandru, odkud jsme chtěli podnikat všemožné výpravy a výpravičky do hor, které se brzy měly stát pro veřejnost zcela uzavřenými, skrátka, chtěli jsme uchopit jednu z posledních příležitostí za pačesy.

Cesta vedla nejprve úhlednou vycházkovou lesní půdou, za zády jsme nechali vrcholky Západních Tater a vycházkový krokem jsme si to štrádováli k nevelkému plesu nad místem tří studniček. Útulek cesta vedla dál po turistických značkách směrem na vrchol takové krásně-ošklivé hory se zakřiveným vrcholem, ovšem tuto tréninkovou procházku, jak ji horolavé nazývají jsme ponechali horalům a razali směrem na jedno z posledních civilizovaných míst - chatu kapitána Rašu. Oběd v téměř prázdné budově chutnal výtečně a odpočinek, ne tak po dlouhé cestě, vědyť jsme ušli sotva pár kilometrů, ale před nepříjemně přehřívajícími poledními sluníčky, taky nebyl k zahoezení. Zkrátka možná, že v tom zahrála i roli únava z vlaku. Překně jsme si sdíleli a kolem třetí hodiny vyrazili opět na cestu.

To už jsme se začali vyhýbat civilizovaným místům, leses jsme obešli Podbánské i Hrabánské a pomalu courali dál. Jen za zády se ještě v mlhavém oparu zhlí mezi vrcholky stromů vrchol poslední hory civilizovaných Tater směřem na východ, tedy když si člověk prohlídí ona místa na mapě - na východ, my jsme ho měli za zády.

Les pomalu popěvoval svojí tichou píseň, rušící snad jenom nánadálým výkřikem blížící se divočin. Cesta po loukách k prasknutí posetými květin příjemně ubíhala v záři pomalu odcházejícího slunce za obzor. U paloučků a na mezech začínaly na sluncem vyhřátými místy dozrávat zde opožděné borůvky. Zdálo se nám dolehlý zvony stáda ovce. Jinak bylo ticho, jen šelest trávy a akordy cvrčků zaznívaly z každého zákoutí, aby i poserešmu posluchači splynuly s tím tesklivým tichem divočiny před nadstávající nocí.....

Naše kroky vedly přes mírné stoupání po lukách a ve chvíli, kdy fauní symfonie byla zakončena taktovkou blížícího se potoka pomalu šňavá červená koule vklouzla někam do klínu modrošedých skal a zelenavých kopců. Dosáhli jsme téměř břehu divoké vody, která nesla stejnojmenné označení jako údolí kudy protékala. Stoupali jsme vzhůru údolím a proplétali za svitu baterky v již stěsněném lese, hledajíc vhodné místo na nocleh. Nehledali jsme dlouho, nevelký, ovšem pro dvě osoby zcela postačující plácek nadaleko potoka na nechován břehu obrovských sarků...

Tak nějak začínal náš velký s vůní večerního ohně a trochou strachu, zde vůně pučinku nepřiláká medvěda.

Bo a poslední úkol pro Vás v této soutěži: jak se jmenuje potok a údolí, kde začala naše první noc na tomto vandru a odkud potok vytéká?

Ještě dodám, že výsledky této soutěže se dozvíte až v prosincovém vydání Poutníka, slíbenou výhru nejlepšímu z soutěžících zašleme těsně po novém roku.

V přípravě silvestrovské soutěže se pokusíme započít sérii asi tři experimentálních soutěží-blíže prozradí až silvestrovské číslo, mohl prozradit, že se pokusíme o větší bezprostřednost mezi čtenáři a redakcí, snad to vyjde?

Zvěsti kolem redakce

V dnešních zajímavostech kolem redakce, bych Vás chtěl upozornit a zároveň požádat o spolupráci ve věci zcela nové, převratné. Vznikla jedním z našich hovějších nápa-
mého kolegy - mistra Zeliho, který se rozhodl a dokonce již v jednom článku uve-
něním v Pouťníku prostě vysvětlují sdílnavě - je na světě zatím úplně čistě

ZELIHO KNIHA TRAMPSKÝCH REKORDŮ

Tato kniha by měla obsahovat především rekordy - ať již světoborné nebo ty menší
ale o to lepší, protože jsou naše - české! Ovšem na jejich stránkách by se měly ot-
vit i kuriozity, zajímavosti, perličky všeho druhu.....

Zprávy, které nám budete posílat musí být především pravdivé, to je první záruka
úspěchu, pokud možno nenapadajte v těchto zprávách svoje kamarády /není to hezké /
Tedy myslím tím zprávy typu:

"...myslím si, že do ZKTR /Zeliho kniha trampských rekordů/ by se měl zapsat
můj kamarád Dan, protože je nejvošklivější člověk, kterého kdy trampský národ
splodil..."

Nebo zprávy nepodložené, stylu:

"....můj kamarád Karel Gott je určitě nejlepší trampský zpěvák...."

Nebo i zprávy, které se vyakají účelu této knihy, jako:

"...myslím si, že nejvíce střelných zbraní u sebe tajně přechovává kamarád
Patrona ze Sobotky..."

Doufám, že nápadů budete mít kolem sebe dost, vždyť národ trampský byl vždy náro-
dem vynalézavým a tak se těšíme na vaše zprávy, které pomalu budou nacházet svoje
místo na zatím bílých stránkách ZKTR.

HEŠLO, které zde stojí je totální hloupostí, ale pro naše účely je zcela jednoznač-
ně přesvědčivé a proto pisatelé pamatují:

VYPĚSTUJE / LI TRAMP NA KASŇÁCKÉ ZAHŘÁD
RODIČŮ VELKOU MRKEV, NEMUSÍ BÝT TATO MRKEV
NEJVĚTŠÍ NA SVĚTĚ ČI V ČECHÁCH, ALE MŮŽE
BÝT NEJVĚTŠÍ TRAMPSKOU MRKVÍ A TUDÍŠ MÁ
SVOJE MÍSTO V Z. K. T. R.

s pozdraven Zelimu zdar
a jeho knize zdar

S m r k

P.S. Pokud si dobře vzpomínám, je můj kolega Zeli držitelem plakety největšího
dementa, která mu byla udělena na výročním ohni trampské oady Modrá Kráva
a tak si myslím, že se ZKTR pomalu, ale jistě začíná vyplňovat.

INZERCE - INZERCE / INZERCE - INZERCE / INZERCE / INZERCE - INZERCE / INZERCE - INZ

Znovu bychom vám chtěli připomenout nabídku kamaráda, který nabízí
sadarmo, jak je ostatně u trampů téměř svykem k dostání Portfry a
letovní Party. Pište na adresu redakce.

CO VANDRÁK MÁ

Poezie pro Vás

Jen vzdechů pár
visí
za rohem měšťáckého mlčení
a šikmých pohledů
Jen olepkané desetníky
ve vlhnuocí dlani
a závoj prachu
před nosem
Jen žluté teplo na zátylku
a ochraptělou píseň na strunách
Jen oheň v sírce setkání
a ahoj v odcházení
Jen modrou dálku
a starou uestku na zádech
a pak svět
i s jeho zaprášenou cestou
zeleným lesem
a teplem kamarádské dlaně

Hanka ČB - 1968
/sb. Čaj z jehličí/

pošelství slunci

ó slunce
ty šílená matko čtyř miliard
žhnoucí tváří věčného dne
hračko mléčné dráhy
dusíš se pachem lidského potu
který stoupá k tvým očím
branou továren a dýmem spaleniště
přejídáš se stratosférou
mezihvězdnou poezií i rukou pevnou
která svazuje tě ocelovým lanem
táhne směrem k sobě
s touhou zotročit tvé dary
ó slunce
ty nešťastná dcero oblohy
slepá dívka železných nocí
vinná révo ve které se utápím

Smrk - 1983

v z k a z y

chtěl bych žít v obětí můz
a malovat lidem vzkazy
na kůži nahých těl
plné slasti
krásy a slávy

a když bych barvy nanášel
na víčka krásné paní
chtěl bych aby jí tekly slzy
modré velké slzy
a jak by tak klouzely
po růžové šíji
v ramenou by se vzdouvaly
v černé moře
plné ryb a také řasy
a potom
potom by stékaly
na pevné prsy
aby rozkvetly v tisíce vůní
a spadly do klína
a rozezněly
milostné pnutí

Smrk - Šachovnice života
1985

PO PORTĚ

Pod naladěným sluncem na akustickém nebi
zůstaly jen monogramy
stovek písní
a rozptýlené tóny poletující v éteru
a řeka s nákladem tisícihlasného
umí ...
Zůstala jen pokroucená struna v písku
a galerie parkových laviček
s kapkou pátečního deště

6.7. 1981

Strunka - Plzeň

Poutníče zastav se
a přisedni k nám blíž
ke kruhu z kamenů
kde oheň začal hřát
v plamenech těkavých...

/Jozífek/

Zprávy z osad i odjinud

Výroční oheň T.O. Modrá Kráva

na začátku měsíce lovu proběhne IV. výroční oheň T.O.M.K. Na rozdíl od minulých tlachů se osada rozhodla oslavit své výročí v rodinném kruhu nejblížeších kamarádů.

Minulé potlachy a akce pořádané "kraváky" dosahovaly namutích rozměrů - co do počtu účastníků a byly pořádány na campu M.K.

Díky této nešťastné shodě okolností se zpráva o místě jejich campu rozlétla snad po každém druhém zelenáči a každém třetím leťákovi, takže srub osady se stal nejčastěji navštěvovaným místem Kokořínska, kromě hospody u Grobiana. A tak zaneřáděný srub byl důvodem pro petlici a hromadné akce špatnou zkušeností.

Tři osadníci jsou v současné době na "zelenym" a tak jim tímto prostřednictvím přejeme k výročí osady, aby návrat do jejího života byl tak krásný, jako doba, kdy spolu všichni vyjeli poprvé. Hodně života. Modré Krávy - nám nejblížeší osadě přeje

Unie Solitario

Rozlučkový vandr a oheň bude rovněž pořádat kamarád Škubánek.

F r e n k y /ona/ a G i b b o n /on/

se stali 29.8. na Staroměstské radnici O N I

A kdo je zná nedokáže si je představit jinak než s legrací na rtech tak necht jim ten humor a láska vydrží po celý život.

Hodně sluníčka a radosti na cestách a pakliže se dá do deště a nebe začne plakat, ať jsou to slzy od radosti a smíchu.

Ahoj!

V polovině června uspořádala TO KTP z Mladé Boleslavi sjíždění Jizery na netradičních plavidlech. T.S.S. Fort Luck na vorech - exkluzivní zážitek pro diváky - v červenci - Ještěři se během několika dní vrátí z velkého po rumunských karpatech - STO Štáhlavice TO Forty miles White Indians to vše se spojilo za účelem uspořádání výstavy INDIÁNI PLÁNÍ - /reportáž najdete v 24/. Rovněž reportáž z letošního vyhlášení výsledků TRAPSAVCE a psaveckého ohně budete moci najít na stránkách příštího čísla.

Blíží se začátek října, což je doba dalších odchodů a příchodů po dvou letech toho, čemu se říká nejčestnější povinnost. Doba loučení s lidmi a prostředím vandráckého života - doba po které nastává situace člověka v lese - který se ovšem cítí jako vrabec na stromě, kterého od listů dělí mřížková klec.

Doba rozluček a ohňů, které by měly zanechat malou jiskřičku na duši - aby z ní za dva roky znovu zapláhl oheň. A k tomu, aby tato jiskřička nepohasla přejeme všem hodně síly a štěstí.

-jk-

Camp Černé Skály III.

Měl Malej Marty vidiny ?

Marty ještě křičel, jako o život, když jsme k němu všichni doběhli. Bosí. Tak jak jsme vylezli ze spacáku. Tak co, co tě zase vyplašilo, snad ne ježek jako poslední? Marty trochu popotáhl a pak spustil: "určitě to byl on ten chlap, jak jsme o něm mluvili, je tady chce nás zabít, ty oči.... Určitě je to nějaký šílenec...." "No tak Marty", uklidňoval ho Jezevec, "něco se ti zdálo, kdovíco jsi viděl". Ale Marty byl neoblomnej, tvrdil, že se určitě nemohl splést, že viděl do jeho tváře a ty jeho oči jak bloudily po campu a žhavě hltaly každé místo a když se setkaly s vyplašenými zraky Martyho, kterej ho zatím ještě neviděl, pouze vyrušen z klidbání zvuky vycházejícími z lesa se šel podívat co seděje, byly snad vylekané, podle Martyho to byla úplná věčnost, ale určitě to netrvalo déle než několik vteřin. Protože podle Martyho začal neznámý okamžitě prchat.

Dlouho jsme dávali dohromady všechna pro i proti, která mohla mluvit pro skutečnost. Na těchto vahách se na miskách rozložilo šerifovo vyprávění a na druhé straně Martyho věčný strach a vyplašenost na hlídkách. Nakonec síla šerifova vyprávění a samotná skutečnost, jak byl Marty rozrušen přispěla k tomu, že jsme vzaly baterky a začaly opatrně prohlížet kraj lesa, hledaje stopy po cizím vetřelci.

Moc se nám nedařilo, hlavně díky tomu, že jsme večer sami bloudili v této části ostrova, abychom nasbírali dřevo na oheň. Snad by bylo lepší počkat až do rána - uvažoval jsem v duchu.... a málem jsem padl na zem přes poražený kmen. To ovšem mělo i svůj klad, na zemi jsem našel ležet parádní loveckou dyku v koženém pouzdře.

Podle toho, že dyka byla čistá a pečlivě broušená, bylo jasné, že celou zimu tady určitě neležela - tak nějak jsme začali mudrlantovat nad novým objektem zájmu. Celá věc se celkem protáhla a tak jsme ulehli do spacáku až něco kolem půl čtvrté. Vlastně svým způsobem to byla i klika, když už jsme chtěli ulehnout a slastně se oddat do rukou sním a Jezevcovy hlídky začalo drobně poprchávat a tak jsme ještě rychle vybalili izelity a rozprostřeli útulné přístřešky pro nocleh...

Jak pokračoval zbytek noci už ani dost dobře nevím, protože jsem nad očekávání tvrdě usnul. Pouze z vyprávění vím, že se přehnal menší deštík a celá noc, včetně hlídek proběhla v poklidu.

Ráno po tom odporném porečí podávaném ze nechatného sychreva jsme raději zabalili - což obvykle na campu nebylo zvykem a věci ukryly v roští. Pouze s tím nejdůležitějším jsme vyrazili do terénu a započali pátrání po neznámém a případně další cestě sem k nám na Černé Skály.

Ovčák a Jezevec měli za úkol prohlédnout okolí přístaviště v jeskyni a celé severní pobřeží, což skýtalo náročný skalnatý terén. Tedy, ne že bychom já s Martym a šerifem to měli jednodušší, ale přeci jenom jsme se měli pohybovat po skalách nám známých - u lomu a na východním pobřeží. Vyzvali jsme vyzbrojení lezeckým náčiním na cestu.

Celkově trvá ohledání, tedy obejití poloostrova od lomu okolo vody zpět zhruba dvě hodiny, to znamená, že podle našeho odhadu je obvod Černých skal něco kolem devíti kilometrů. Cesta ubíhala pomalu, nejprve jsme ještě jednou prohlédali okolí kraje lesa, kde Marty uviděl neznámého. Snad díky slejváku jsme neobjevili ani stopu, ani známku po návštěvě, ale lovecký nůž, umístěn u mého opasku byl důkazem nevyvratitelným.

Přez les, který jsme poměrně důkladně prohlédali jsme se dostali ke kraji lomu, obvyklé přístupové cestě ke campu, ale kde nic tu nic. Ukrytý provazový žebřík byl na svém místě - nemohl tedy nikdo opustit skály, pokud tedy neměl vlastní lano, jenže na stěně není žádná stopa po lezení, ani na pokraji srázu a lést dolů v noci by se rovnalo sebevraždě. I když při troše štěstí...uvažoval šerif, ale jak jsme se později dověděli, byl naše domněnky správné. Spustili jsme se po laně o kousek níže na ne-

velkou traversu a po ní jsme se pustili směrem k východnímu pobřeží. Východní pobřeží bylo odděleno od civilizace téměř kilometrovou hladinou jezera, proto jsme tato místa navštěvovali jen výjimečně. Od doby, kdy jsme se zde usídlili jsme trávil mnoho víkendů na úpravě zátoky v jeskyni, budování srubu, vůbec vytváření celého campu, který jak víte se nalézá na druhém konci skal a navíc v terénu daleko přístupnějším. Ale ani vlastně to všechno nám nezabránilo k tomu, abychom zhruba nezmapovali celý ostrov, tehdy jsme na to spotřebovali tři víkendy, ale dnes se to vyplatilo, podle mapky jsme mohli téměř v poklidu zdolávat skalnatý a lesnatý terén ostrova.

Kdysi jsme si rovněž zjistili, jak vlastně došlo k tomuto krásnému přírodnímu ráji, bylo patrné, že do přírodního rázu krajiny kdysi zasáhla lidská ruka. Jak jsme se dozvěděli, jezero vzniklo vlastně jako přehrada, jedna z prvních vybudovaných přehrad u nás, údolí bylo zatopeno někdy v době císaře pána, nějakou dobu sloužilo lidem, ale pak se přírodní živel obrátil proti nim, došlo k protržení přehrad a stálo to tenkrát hodně lidských životů a potom hodně sil, než byla přehrada zhruba dobudována znova, pak do všeho přišla válka, tedy ta druhá světová a zatím po válce se nenašlo dostatek sil a snad i financí, aby bylo dílo dostavěno a tak spíše pomalu chátrá a prakticky poměrně brzo splýnuło s narušenou přírodou, která ho přijala zpět do svého lůna. I když vyměnila překrásné údolí /jak je v kronice obce psáno/ za vodní hladinu. Řeka pomalu ztratila na své původní mohutnosti a tak vlastně vodní hladinu zvlní spíše než její nevelký přítok vlní spodní proudy těsně u skal které se staly několikrát naší překážkou při klidném přistání. Ovšem až do té doby, než jsme se je naučili ovládat a pro cestu do jeskyně spíše využívat, jen si vzpomenete na moji cestu s Jezevcem v pátek v noci.

Pomalu jsme začali prohledávat pobřeží. Krkolomnou cestou jsme se vyhnuli nepříjemnému rázu krajiny, který se tyčil na nás. Hustý les se spoustou trnitých roští, v létě skýtající nepřeherné množství malin a ostružin se v tuto chvíli pro nás zdál spíše neproniknutelnou clonou lián v pralese, než příjemným zdrojem lesních plodů.

Po chvíli jsme narazili na stopy, ně tolik zřetelné, ale natolik čerstvé, že jsme rozrušení začali důsledně prohledávat každý výběžek skály, každý spadlý kmen a každé křovíčko. To ovšem nemělo vcelku velký smysl, jelikož jsme si dokonale rozbrázdili okolí, takže po stopách nezískalo ani památky. Trvalo to dlouho, kdy jsme kruhovitě hledali od místa nálezu další možné známky vetřelce. Zavedla mě snad náhoda ke srázu, pod kterou trčela neveliká plošina a jasné stopy po člověku. Rozbalili jsme opět lana a začali pomalu spouštět nejlehčího Martyho na plošinu.

Sotva se dotkl špičkami bot pevné skály už hulákal: "kluci je tady jeskyně a někdo tu byl kluci pojďte sem..."

Přivázali jsme pevně lano ke stromu a šerif se začal spouštět, já jsem ho měl zatím jistit a hlídat lano, až se Dan porozhlédne slíbil, že mě vystřídá, abych se dolu taky koukl. Pomalu jsem ubíral lana, aby se Dan nepotloukl o skály. Překonal těch - odhadl jsem to na čtyři metry během chvíle a pak se pokojně uvelebil. Vytáhl jsem zrovna cigarety, abych se trochu uklidnil, když tu se mi za zády ozval šelest.....

příště: Honíme přízrak ?

připravil S m r k

O HISTORII SE OPÍRÁ

J E N Č O V

/ též Jinčov, Jeničov /

SOUČASNOST

Nachází se 10 km severozápadně od Berouna, jinak nedaleko Nižboru. Je výborně ukryt v lesích takže člověk do poslední chvíle ani neví, kde se nachází.

Je rozložen východně od Křivoklátku v táhlém polesí a údolí Bělečského lesa. Nejblíže je zde vzdálena hájovna Skelka s asi čtyřma chatama, nedaleko křižovatky.

Zbytky hradu čnějí na skalce,

jež obtéká potok Vůznice, který se při větší vodě roztékal do širého okolí. Tímto vytvářel tak kolem hradu přirozený vodní příkop. Při archeologickém průzkumu se podařilo zjistit a získat nálezy, že tento nejmenší královský hrad v Čechách existoval již ve čtrnáctém století.

Naši známí vědci se domnívají, že hrad byl jedním z loveckých hradů krále Václava I., či že pocházel již z poloviny třináctého století, ale mohl ho založit i Přemysl Otakar II, neboť s tímto typem hradu se setkáváme poprvé za jeho vlády. Nelze vyloučit, že byl založen až Janem Lucemburským, protože hrad nese název, který je odvozen od jména

Jan. Jediná zpráva o hradě je až v soupisu z roku 1680, při převodu křivoklátského panství z hraběte Jana Adolfa ze Schvancenberka na hraběte Arnošta Josefa z Valdštejna, místodržitele Království Českého, kde je popisován jako starý a pustý. Podle jeho zbytků se dá usuzovat, že hrad měl

dvě základní části /dodnes rozeznatelné/: obdelníkové stavení, čili byl to dvoj- až trojposchodový palác, dosud zachovalé zdi mají stopy po rovných stropěch. V přízemí jsou dodnes rozeznatelné dvě místnosti. Čtyřboká věž, která byla obytná, se odbornějším názvem nazývá donjon, byla postavena výše a oddělena od paláce. Vcházelo se do ní asi z prvního poschodí paláce po dřevěném můstku.

Celá budova hradu měří přibližně asi 17 metrů do délky a zhruba 9 metrů do šířky.

Vcházelo se do hradu z jihovýchodní strany, prostorem mezi obytnou věží a palácem.

Důvod proč, kdy, za kterého majitele hrad Jinčov zanikl, případně za jakých okolností není znám.

Pod hradem se nachází i kempoviště /ne turistické/ s ohništěm a upravenými sedadly. Pitná voda se v blízkosti nenachází. Nejbližší železniční zastávky jsou Nižbor a Zbečno. Další historické památky v okolí: Dřevíč - lovecký zámek, 3km severo-severo západně od Nižboru, barokní stavba z první poloviny 18. století.

Použitá literatura:

Tomáš Durdík - České hrady

- Hrady, zámky a tvrze na Moravě, v Čechách a ve Slezku.

Augustin Sedláček - Hrady, zámky, tvrze království Českého

F. A. Heber - Böhmens, Burgen, Vesten und Bergschlösser.

připravil:

Boh

Laciný den.

Tiché, téměř liduprázdné náměstí mě přivítalo svojí kamennou nevlídností. Ohřevník nástěnných hodin ukazoval půl šesté. Chodník ještě blouznil po páteční noci osvětlen zapomenutou lampou a blikajícími světly reklamy. Ze dveří konsumní vinárny se vypotácely dvě navzájem do sebe zapletené postavy, om odhodil nedopalek cigarety, jí upadla kabelka....pomalu se probouzel kalendářně první podzimní den.

Dravá zvíř se vrhla k výlohám, aby s uspokojením opilce třímajícího lahev rumu vystála frontu na něco a povídala si o něčem. A já se zařadil tamtéž a stál tam až do sedmi a koupil si za pár dvě barevná sklíčka. Růžové brýle - tak jsem jim říkal, když jsem je přikládal k očím, abych sledoval tu prostou nahotu davu, který kolem mne začal proudit. Viděl jsem masky jak padají na zem, dívky ve spěchu odhazovaly spodní prádlo, páni v negližé s kravatou na šiji se procházeli zvolna s výrazem bejka před branou jatek. Všude se kdákalo o ničem a káravě se hledělo na děti, které zůstaly nezúčasně stát jako kýčovitý trpaslík v zahrádce a prosily mne, ať půjčím jim ta sklíčka. Přez rty mi přelétl vlahý barevný úsměv, trval jen krátce a přesto stačil k tomu, abych jim je v dobrém rozmaru daroval. Jakmile však rozmar podzimním větrem stuhl, žádal jsem malé výkupné - aby si se mnou povídaly. Však děcka si nasadila moje skla a viděla mýdlovou bublinu která se mezi námi rozprskla a začla štípat do očí, viděla jak kráčím a plíji po lidech, viděla jak opíjím se ve "čtyrce", viděla a věděla, že se mne bojí. Aniž započal skončil náš dialog a to laciné ráno zůstal jsem sám.

Bylo po lásce, bylo po citu směšném, který jsem tak pečlivě ukrýval a který se mi pokaždé, když jsem se peřinou přikrýval nebetyčně drze z obrazu aukčního vyměňoval.

Ve chvíli, kdy tato myšlenka mi přeběhla někde mezi srdcem a mozkem se stalo něco tak prostého, co čistotou oplývalo a co mě dočasně vyléčilo. Přilétl holub, strakatej s červenějma nožkami, tis se procházel okolo mé lavičky a já mu nadrobil chleba, přímo pod cedulí "KRMÍ HOLUBY JE ZAKÁZÁNO" a ten blbec snad neuměl číst a začal vesele zobat a než mohl přijít někdo - kdo dohlíží, vzlétl vysoko k nebi.

... "u stánků na levnou krásu, postávaj a směj se čaru"....pár akordů znělo mi hlavou a to byl důvod. Dávám někam jít a poslouchat v písni své vlastní vyznání. Přivítal mě takovej malej klub, pár lidiček, pódium a ky-tara v rukou člověka, to vše mi připadalo jako malej slayspekej ráj.

A pak se to stalo, opět ten cit stále stejný a počestilý...zaujala mne svou spontálností, sedíc blízko mojíh dlaní, obyčejná, krásná, dlouhovlasá. V písniích hledala snad něco jako já, radost štěstí, to vše v těch minutách určitě našla. A tak jsme zpívali a tleskali do rytmu s úsměvem na tváři a okolo světlo ve tmě a chuť dosyta žít...

...když vyšli jsme ven, tak nějak ruku v ruce tu hruďičku písni společně svírali, až se dlaně potily. A došlo i na sliby, ně však schůzku další adresy a telefony. Slíbila, že mě dovede hned až tam, kde v prosinci kvete sad a na kocerci písek čumí pod nohou a tvář opírá se o hladinu moře...

A já pochopil ve chvíli a snad nemusela ani vypadnout ta jehla, abych pochopil a skřivil tvář odporem - už zase, když jsem ji sbíral o střepey jsem si pořezal prsty, studí a zebe, navzdory času, studí a zebe a potom válka v lidech p ebývá, nezachránil jsem jednou a vyčerpán nemám sílu to zkusit znovu...

...utek jsem tam kde holub posadil se pod ceduli "DEJTE JIM NAŽRAT"..

Projďeme se zahradou

Pavel "Žalman" Lohonka

/ píseň z pohádky "Bělovláška" /

Projďeme se zahradou
sedneme si do besídky
Spěchej naší ohradou
rozpustile běhat s dítky
kam nás nohy donesou
to ví jenom lesní víly
Roztančí se pasekou
v kole mne toč dlouhou chvíli

Medunka a petrklíč
to je k mému srdci klíč
po růži máš tváře
Pampeliška, žitný klas
je tvůj dlouhý jemný vlas
je sluneční záře
Sedmikráska, pelyněk
uhádnou ti mladý věk
komíníček štěstí
Konvalinka náladu
zvonek mojí povahu
ocún zas ti věští

Projďem se zahradou...

M í r a d á l e k

Měříme dálky
pražci kolejí
a stopami bot.
Ve stínu stromů
je ukryt náš svět.
Náš cíl.
Modré hřbety hor
hluboká údolí
a večer oheň zářivej.
Chápeš to ?
Nechápeš.
To pochopíš
když začneš měřit dálky
pražci kolejí
a stopami bot.

/ Šlechtic /

Po vlastních nohou

/Josef Kainar/

Po vlastních nohou,
tj. pěšky
na vlastních zádech
batoch těžký,
vidám je čím dál častěji nyní,
jak míří k hvozdům
za Echyní
Namluvní, mužní,
prostí, hrdí,
už množí se i na Pobrdí,
ba hlásí se mi občas,
že prý
i Šumava už má své trejpry,
své stopaře své zálesáky,
kteří přivřenými zraky
zkoumají podle směru kouře,
zde bude krásně nebo bouře,
jdou lesem tíží jako duši,
že jelínek je nevytuší,
tam, kde se oni utáboří,
táborák jen jak jehla hoří,
když odcházejí, slehlá tráva
jakoby nic se narovnává,
ještě se osný lístek vzchopí
- už po nich nikde
ani stopy.....

/sb. "Nikdy nejsem sám"/

N á h r d e l n í k y

Plač

a slzy navlékej si na barevnou šňůrku
nestírej si je,
ale schovávej.
Až časem najdeš krabičku,
ponoříš do ní dlaně
a zvedneš je.
A mezi prsty poteče ti
tvoje mládí.

/ T.S. Tab /

KONEC VŠECH NADEJÍ

